

Spaarne 108

Het Zeilend Schip

Er zijn niet veel huizen in Haarlem waar sinds de bouw in de 17de eeuw zo weinig aan is verbouwd. Zelfs de onderbouw van de begane grond is niet gewijzigd. Dit huis er zo'n één, het is een unicum met één van de best bewaarde gevels van Haarlem.

Het huis dateert uit 1637 en is van oorsprong een brouwershuis bekend onder de naam "*Het zeilend schip*". In het grootste deel van de 20ste eeuw heeft de Haarlemse schilder Kees Verwey hier gewoond. Hij overleed in 1995. Daarvoor was de woning al aangekocht door de vereniging "*Hendrick de Keyser*". Deze vereniging zet zich in voor het behoud van architectonisch of historisch belangrijke gebouwen en hun interieur.

Spaarne 108 heeft een mooie trapgevel en is versierd met banden en blokjes van natuursteen. Accoladebogen boven de vensters en in de top een mooi vormgegeven fronton gesteund door twee leeuwenmaskers met bovenin het jaartal 1637. De gevel is vrijwel oorspronkelijk maar als je goed kijkt zie je dat aan de rechterkant een verticale strook metselwerk is verdwenen. Dat is gebeurd in de 18de eeuw bij de uitbreiding van het buurpand. Vanaf 1780 werd de woning verhuurd.

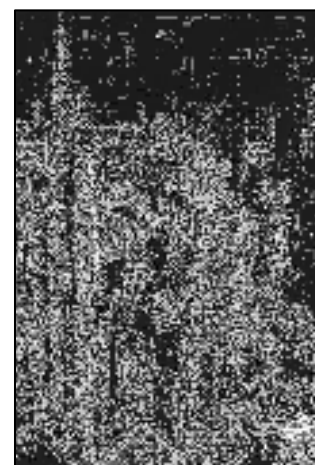
Het huis heeft zijn naam "*Het zeilend schip*" te danken aan een fijn in hout gesneden reliëf boven de voordeur. Op een zee van woelige baren zie je daar een 17de eeuws zeilschip.

Onder de ramen van de begane grond is een gevelsteen aangebracht met de afbeelding van een vrouw en een mannenfiguur in 17de eeuwse kleding. Door wie dit kunstwerk is vervaardigd is onbekend, maar wel dat het is geplaatst door de kunstenaar Kees Verwey en wellicht ook door hem zelf gehakt??

Verwey wordt wel de bekendste Haarlemse schilder van de twintigste eeuw genoemd. Hij schilderde wat hij zag – een vrouw, een vaas met bloemen, een hoek in zijn atelier met verdroogde distels. Dit vasthouden aan de zichtbare werkelijkheid heeft Verwey zijn hele leven gedaan. Vernieuwingen waren aan hem niet besteed.

In 1941 ging Verwey aan het Spaarne wonen tot zijn dood in 1995. Welbewust liet hij in huis de boel verloederen om uit die chaos beelden te kunnen scheppen. Goed beschouwd was het in zijn atelier een grote bende. Verdorde bloemen, beschimmelde brood, half vergaan wandtapijt, dozen vol papier, kledingstukken, schilderijen en natuurlijk verfesten. Een zootje, maar wat kreeg die onder zijn penseel een glans. Kunst om eindeloos door de oogharen naar te kijken.

Bron: Vereniging Hendrick de Keyser